

ea
l
u
t
e

2 1964
vasaris

turinys

Vasario 16	3
Jonas Minelga	
Pasikalbėjime	4
Dėdė Juozas	
Sapnas	5
A. Kašiubienė	
Vasario šešioliktoji	6
Lietuvos mokykloje	
Pušelė	
Laisva tebūnie Lietuva	9
V. Šmaižienė	
Sofijos nelaimės	10
Comtesse de Segur	
Gėlės mamytei	14
M. Ramunienė	
Mūsų kraštas — Lietuva	16
Jonas Minelga	
Pupučio ligos	18
Linutė	
Mano paslaptis	19
J. Narūnė	
Kelionės ir nuotyčiai	20
Lietuvoj	
A. Bendorius	
Ar žinai...	22
Drambliukas Pepi	23
N. Butkienė	
Linksmiau	25
Truputį pagalvok	26
Galvosūkis	27
Mūsų kūryba	28
Pašto dėžutė	30
Laivu į Ameriką	31
D. Augienė	
Šventės ir vardinės	32
St. Yla ir A. Salys	

ilustracijos

Ses. M. Eucharista — psl. 1, 4, 18, 23
M. Eidukevičiūtė — 3
P. Osmolskis — 5, 14, 16, 17, 25
E. Muliolienė — 6, 8
Vl. Stančikaitė — 12
Ses. M. Kristina — 20

IMMACULATA PRESS
Putnam, Connecticut

eglutė

vaikų laikraštėlis

2

vasaris 1964

LEIDŽIA

Lietuvių Kultūros Institutas

REDAGUOJA IR ADMINISTRUOJA

Nekaltai Pradėtosios Marijos Seserys

metams — \$4.00

atskiras numeris 40¢

redakcijos ir administracijos
reikalais kreiptis:

“EGLUTĖ”

Immaculate Conception Convent

R. F. D. 2,

Putnam, Connecticut

Atsiųsti rankraščiai tampa redakcijos nuosavybe. Redakcija rezervuoja sau teisę juos pakeisti ar sutrumpinti, pagal reikalą. “Eglutės” iliustracijų negalima naudoti kituose leidiniuose be redakcijos sutikimo.

EGLUTĖ — THE LITTLE FIR. Magazine for children. Published monthly except July and August, by the Lithuanian Cultural Institute. Office of Publication, Immaculate Conception Convent, R. F. D. 2, Putnam, Connecticut. Subscription \$4.00 yearly. Single copy 40¢. Entered as second class matter March 27, 1952, Putnam, Connecticut, under the act of March 3, 1879.

VASARIO 16

Jonas Minelga

Dievulėli
Tėvulėli,
Leiski man užaugti.
Noriu, noriu
Savanoriu
Laisvės žygin traukti.

Algis, Linas,
Gediminas...
Ar ne šaunios gretos?
Tėčiai, mamos,
Būkit ramūs —
Nebebūs jos retos!

O Tėvyne,
Gins, kaip gynę,
Laisvę tavo sūnūs!
Nenurimsim —
Išvarysim
Priešus pasalūnus.

PASIKALBĖKINĖ

APIE TĖVYNĘ

Dėdė Juozas

Aš mačiau gražiausius rožių sodus, kur tūkstančiai įvairiaspalvių žiedų skleidžia malonų kvapą ir džiugina praeivio akį. Bet aš niekada nemačiau, kad rožių krūmas pražystų lelijų žiedais. Aš buvau šiaurės krašte, kur dideli šalčiai užmigdo visą gamtą ilgą žiemos miegui, o šiltadaržyje žydėjo švelniausias orchidėjos žiedas. Aš gyvenau amžinos vasaros krašte ir mačiau ten augantį berželį. Ateina ruduo, prasideda lietūs, visa gamta po vasaros karščių atgyja, sužaliuoja, gėlės ir krūmai pražysta, citrinų ir apelsinų medžiunos pradeda nokti vaisiai. Tik baltakamienis berželis nesidžiaugia. Jis numeta lapus, užmiega žiemos miegu ir sapnuoja savo tėvynę, "tolimą begalinę šiaurę".

Mano jaunieji draugai, aš manau, kad tuos dalykus daugelis iš jūsų esate matę. Ir tai nėra gamtos stebuklai, bet paties Dievulio nustatyta tvarka žemėje. Žiemos šalčių išvartytas išskrenda vėversėlis į šiltuosius kraštus, bet jis ten nepradeda čiulbėti šiltųjų kraštų paukščių balsu. Ateina pavasaris, ir jis vėl grįžta į senąją tėvynę ir vėl čyrena virš laukų platybių, linksmindamas artojo širdį.

Ir mes esame piktų žmonių išvaryti iš savojo krašto. Ir mes laukiame pavasario, kad galėtume grįžti prie Nemuno, Šešupės ir Dubysos, kur dar tebegyvena mūsų artimieji — pusbroliai, pusseserės, dėdės ir tetos, gal būt, seneliai; kur pilys ir piliakalniai kalba apie dingusią Lietuvos praeitį ir jos garsius valdovus, kur gražios bažnyčios, kryžiai sodybose ir Rūpintojėliai rymo pakelėse.

Šiltuose kraštuose išaugęs berželis negali grįžti į savo tėvynę tolimon šiaurėn. Jo šaknis tvirtai laiko svetimoji žemė. Mes galime. Laisvės rytui išaušus, mes grįšime iš visur: iš Chicagos ir Toronto, iš

SAPNAS

Albina Kašiubienė

Dek, žvaigždele, danguje,
Lenk, berželi, šakeles.
Naktis juodu rūbeliu,
Merkia mano akeles.

Man tėvelis sakė,
Ir mama kalbėjo...
Naktį lanko sapnas,
Nebijodams vėjo.

Štai Tėvynės ženklas
Sienoj lyg sujudo,
Geležinis vilkas
Pilyje pabudo.

Vėliavos tik plazda,
Žaliu stiebu kyla.
Lietuva Tėvynė
Į mane prabyla.

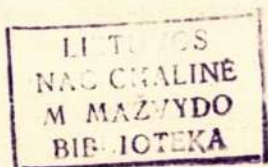
Lenkiu eglės šaką,
Beriu sniegą baltą —
Ruošiu partizano
Kapą aš nekaltą.

Tegul žydi gėlės,
Tau, Tėvyne, skintos;
Tegul lieka pėdos,
Baltam sniege mintos.

San Paulo ir Adelaidės, iš Los Angeles ir Auklando; grįš lietuviai namo taip pat iš šalto ir žiauraus Sibiro.

Mano jaunieji draugai, kol esame svetimuose kraštuose, neleiskime veltui laiko. Mokyklose pasisemkime mokslo ir išminties, kad grįžę daug gera galėtume padaryti Lietuvai ir lietuviams.

1964, VASARIS

VASARIO ŠEŠIOLIKTOJI LIETUVOS MOKYKLOJE

Pušelė

Ankštų Vasario Šešioliktosios rytą, sniegas gausiai dribo. Erdvė buvo pilna baltų minkštučių gabalų. Baltuolės snaigės neskubėdamos leidosi žemyn, kabinosi į medžių šakas, ant tvorų ir stogų. Atrodė, lyg kas būtų priselinęs ir perplėšęs debesį, ar nelaiku pravėręs duris, laikančias sniego atsargas.

Patįsusių taku du balti kupsteliai artėjo prie mokyklos, tai du draugai — Algis ir Gintas. Buvo atodrėkis. Sniegas kibo po padais ir jiedu ėjo lyg su kūjokais, jie jautėsi po gerą sprindį pakilę nuo žemės.

— Žiūrėk, Algi, koks aš didelis! — stebėjosi savimi Gintas.

— O aš dar didesnis, — tempdamasis į aukštį gyrėsi Algis. — Ir tėtis man sakė, kad aš jau vyras.

— O man nesakė, bet aš ir pats žinau, — nenusileido Gintas.

— Žinai ką, Algi, šiandien galėsime nulipdyti didelį sniego senį.

— Aš noriu geriau namus statyti, — pasiūlė Algis.

— O gal miestą, — suabejojo Gintas.

— Geriausiai tai pilį, — nusprendė Algis.

— Ar tu moki statyti pilį? — teiravosi Gintas.

— Tėvelis kartą man pasakojo pasaką, apie labai gražią pilį. Aš

atsimenu, kaip ji atrodė, ir žinau kaip reikia statyti. Aš dažnai apie ją galvoju ir galvoju. Gintai, mudu šiandien tikrai ją pastatysim, tokią kaip tėvelis pasakojo.

Ilgosios pietų pertraukos metu, greitomis suvalgę užkandžius, abu pirmieji išsiritę pro duris šaukdami: — Ei, vaikai, einam statyti pilį!

— Kokią pilį? — klausė vaikai, stumdymiesi po sniegą.

— O tokią, kaip pasakoj, labai didelę, — paaiškino Algis.

— Kur statysim?

— Mokyklos aikštėj, ten daug sniego ir didelė vieta, — aiškino Algis, tempdamas kepurę ant ausų.

— Ne. Geriau čiuožykloj, — pasigirdo iš būrio.

— Ne, ne. Ten maža sniego, o pilis turi būti labai didelė, — nusileido Algis.

— Na gerai, einam į aikštę — pritarė Gintas. Ir visas būrys pramuštgalvių pilies statytojų nudūmė į aikštę.

Vieni ritino sniego volus, kiti jungė į apskritimą, dar kiti mynė, trypė sniegą, kad jis būtų kietas ir pilis tvirtesnė. Darbų rikiuotojas ir pilies planuotojas buvo Algis, gi jo dešinioji ranka — Gintas. Laiko buvo nedaug, besikubant veidai pasidarė kaip burokėlių sultys, nosys paraudusios, o rankos tik šliukšėjo šlapiose pirštinėse.

— Daugiau sniego, čia į šitą šoną, va čia, — vyrišku mostu nurodinėjo Algis. Kostai, ko tu ten stovi, tvorą parėmęs. Ir tu Vyta, nekiurksok susitraukęs. Surinkus visas padrikusias jėgas, darbas buvo greitai užbaigtas. Dar padailinęs kampų nelygumus, Algis pasmaukė kepurę ant pakaušio, pasitaisė nusmukusias kojines, ir atsistojęs ant didžiulio sniego kauburio šūktelėjo: — Ei, vyrai! Ar norite, kad papasakočiau pasaką?

— Norim, — atsiliepė keli balsai.

— Ar visi norit, pasaka neilga ir graži?

— Visi, — tikrai visi norim. Palikę žaidimą su sniegu, vaikai metėsi arčiau pilies. Algis atsikosėjo, apsižvalgė, ar visi nusiteikę klausyti, ar nėra ko nereikalingo ir pradėjo:

— Ar žinot, vyrai, šitą pilį pavadinsim — Gedimino pilis.

— Kodėl Gedimino, o kas jis toks?

— Palauk, tuoj pasakysiu. Senai, labai senai, buvo toks Gediminas Lietuvos Valdovas.

— Kas, ar vadovas? O kur jis Lietuvą vedė? — klausė Vytukas.

— Na tai, Karalius, jei nežinai kas Valdovas. Tas Karalius kartą po medžioklės atsigulė pailsėti ir užmigo. Jis sapnavo didelį, didelį vilką, staigiantį baisiu balsu.

— Ū-ūū, aš bijau vilko! — suvirpėjo Valiukas.

— Tu nebijok, čia tik pasaka, — patekšnojo jam per petį Sauliukas.

— O ne. Čia vyrai jau ne pasaka, — profesoriškai pasitempė Algis ir tęsė toliau. Kai Gediminas nubudo, jis sušaukė visus Lietuvos išmintinguosius, didikus ir krivius, kad jam išaiškintų tą sapną.

— Kaip tie kirviai gali aiškinti sapną? — įsiterpė su klausimu Pauliukas.

— Eik tu sau, ne kirviai, bet kri-viai, — nutęsė Algis.

— O kas tie tavo kriviai? — vėl spyrėsi nenuorama Pauliukas.

— Tu tik tylėk ir klausyk, — subarė Algis ir tęsė toliau. — Suėjo ir vaidilos...

— Ar ten ir vaidinos? Ūha, aš jau bėgu, — pradėjo spraustis Geniukas.

— Geny, stok į vietą ir nejudėk! — jau sugniaužęs kumštį pagrasė Algis. — Ar tu dar nežinojai, kad pilyse vaidinasi. Nenurimsi, tai ir čia pradės vaidintis.

— Geniukas prunkštelėjo ir bandė išdurti pilies langą.

— Nedaryk taip. Pamatysi, kaip išlys geležinis vilkas ir tave prarys.

— Palik jį. Mes laukiam pasakos galo, kaip ten buvo, — pradėjo nerimauti Petriukas. — Sakyk, ką tie vaidilos ten susirinkę darė?

— Jie išaiškino sapną, kad Gediminas pastatys didelį miestą...

— Matai ar aš nesakiau, kad miestą statykim. — Pasikarščiavo ir Gintas. Algis tik numojo ranka ir tęsė toliau. — Tas miestas bus labai gražus ir garsus, jo vardas taip skambės, kaip to geležinio vilko balsas, — taip išaiškino Gedimino sapną tie kriviai, vaidilos. Ir visi, kas tik ten buvo, pritarė, kad reikia statyti miestą. Gediminas taip ir padarė. Jis pastatė miestą ir pavadino jį Vilniumi. Ten yra ir Gedimino pilis. Ir vėliava buvo. Tik dabar ruskiai nuėmė ir tikriausiai jau sudraskė, — patylomis pasakė Algis. Kai aš užaugsiu dar didesnis, aš nuvažiuosiu į Vilnių, nusivešiu gražią trispalvę vėliavą ir įkelsiu į Gedimino pilį.

— Ir aš! — pasakė Gintas.

— Ir mes! — pritarė drąsesni.

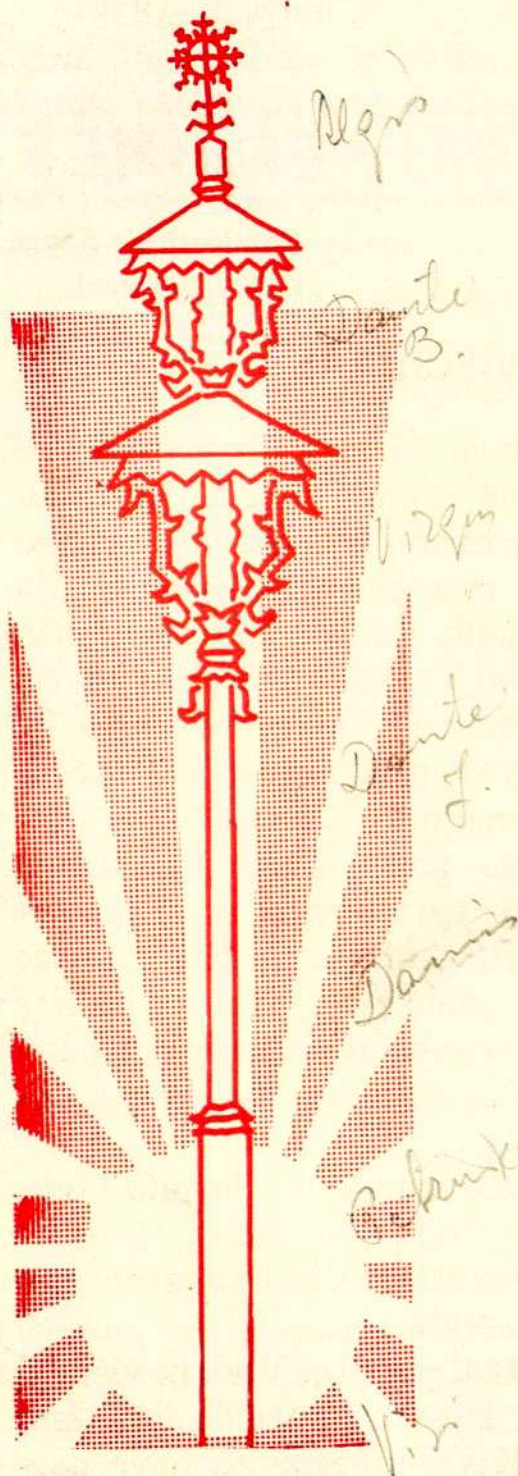
— Vyrai, mes visi ten nueisim, — pakeltu tonu pasakė Algis.

— Tikrai visi, visi valio visi! — šaukė vaikai.

Prie lango stovėjo rusas mokytojas. Nė nepagalvojo, ką šitie vyrai mokyklos aikštėje pastatė iš sniego, ir ką jie ruošiasi daryti ateity.

LAISVA TEBŪNIE LIETUVA

V. Šmaižienė

Žinau, kad už plačių jūrų
Yra labai graži šalis.
Žinau, kad ten auksinės dienos
Ir, kad, kaip pasaka naktis.

Žinau, kokie šilai žavingi,
Kokie upeliai, ežerai,
Ten Baltija bučiuoja žemę,
Iš jūros rieda gintarai.

Ten girios pilnos yr paukštelių,
Jie nenutyla per dienas,
Ir milijonai ten gėlelių
Dabina paupių lankas.

Žinau, tėvelių ten gimtinė
Ir, kaip jie myli šalį tą!
Dainas jie apie ją dainuoja,
Vadina motina sava.

Žinau, kad priešas ją terioja,
Kad nėra laisvės ten, kaip čia,
Kad mūsų seserys ir broliai
Vergais vergauja Sibire.

O, Dieve mano! Štai, žiūrėki —
Ant kelių aš Tavęs prašau:
Tėvelių žemės pagailėki,
Sunaikink priešus jos tuojau!

Tegu ir žmonės, kaip paukščiai
Ten džiaugias laisve visada,
Teskamba linksmos jų dainelės,
Laisva tebūnie Lietuva!

SOFIJOS NELAIMĖS

Comtesse de Segur
(tęsinys)

JUODASIS VIŠČIUKAS

Kiekvieną rytą Sofija eidavo su savo mamyte į vištidę, pilną įvairių ir labai gražių vištų. Ponia de Rean buvo užleidusi kiaušinių, iš kurių turėjo išsiristi nepaprastai gražūs viščiukai. Ir kiekvieną rytą ji nueidavo su Sofija pažiūrėti, ar viščiukai jau išsiritę. Sofija nešdavo mažą krepšiučią su duonos trupiniais. Kai tik ji pasirodydavo, visos vištos, visi gaidžiai atbėgdavo, šokinėdavo apie ją, lesdavo duoną iš jos rankų ir iš krepšio. Sofija juokdavosi, lakstydavo. Jai būdavo labai smagu.

Tuo metu mamytė nueidavo pas vištas. Jos turėjo daug erdvės ir buvo prižiūrimos geriau už daugelį princešių. Visą duoną ištrupinus, Sofija nubėgdavo pas mamytę stebėti, kaip rieda viščiukai iš kiaušinių. Naujai išsiritę būdavo dar persilpni po laukus lakstyti. Vieną rytą, kai Sofija įėjo į vištidę, mamytė laikė rankose gražiausią, tik prieš valandą išsiritusį, viščiuką.

— O, koks gražus viščiukas, mamyte! Jo plunksnos juodos, tartum varniuko.

— Žiūrėk, kokia puošni skiauterė! Jis išaugs nuostabiausiu viščiuku, — kalbėjo mamytė.

Ponia de Rean padėjo jį atgal į gūžtą. Vos tik višta jį pamatė, pradėjo vargšą snapu kapoti. Ponia de Rean sudavė vištai per snapą ir pakėlė viščiuką, kuris buvo par-

griuvęs ir gailiai cypsėjo. Ši sykį įtužusi višta dar smarkiau puolė ir ėmė jį vyti šalin.

Ponia de Rean pagriebė viščiuką, nes motina būtų jį užmušusi, ir davė jam nuryti keletą vandens lašų.

— Ką darysiu su tuo viščiuku? — kalbėjo ponias de Rean, — negalima jo palikti pas tą piktą motiną, kuri jį užmuš. Tačiau jis toks gražus, kad būtinai noriu jį auginti.

— Mamyte, — tarė Sofija, — idėkime į didelį krepšį, kurį pastatysime mano žaislų kambary. Ten mes jį maitinsime, o kai jis išaugs didelis, mes jį vėl nunešim į vištydę.

— Man atrodo, kad tu teisi. Paimk jį į savo krepšį, mes paruošim jam guolį.

— O, mamyte, pažiūrėkite į jo kaklą! Kraujas teka. Iš nugarytės taip pat.

— Tai nuo vištos smūgių. Namuose paprašysi auklės vaistų ir jais patepsi viščiuko žaizdas.

Sofija viščiuko nelaime nesidžiaugė, bet ji buvo labai patenkinta, galėdama jį slaugyti. Ji rūpestingai tepė vaisiais kiekvieną kruviną vietelę. Po to ji paruošė košytę iš kiaušinio, duonos ir pieno. Maišė ją bent valandą. Tačiau viščiukui buvo negera ir liūdna. Jis nieko nelesė, tik nurijo kelis vandens lašus.

Po trijų dienų viščiuko žaizdos apgijo ir jis vaikštinėjo sodely prie namo durų. Po mėnesio jis pasidarė nepaprastai gražus ir labai didelis savo amžiui. Jo plunksnos buvo melsvai juodos ir blizgančios, tartum tik iš vandens išlindus. Skiauterėje margavo juodų, oranžinių, mėlynų, raudonų ir baltų plunksnų. Kojos ir snapas buvo ružavi. Jo eiseną — išdidi, jo akys — gyvos ir blizgančios. Niekada tokio gražaus viščiuko nebūta. Sofijai buvo pavesta jį prižiūrėti. Ji nešdavo jam lesalo. Stebėdavo jį, kai jis prie namų vaikštinėdavo. Už kelių dienų turėjo jį patalpinti vištiden, nes pasidarė persunkus jį prižiūrėti. Sofijai kartais reikėdavo visą pusę valandos sugaišti, kol jį pagaudavo. Vieną kartą vos nepaskendo prūde. Mergaitė mėgino pririšti jam kaspiną prie kojos, bet vištukas vos nenusi-

laužė kojas besitampydamas. Reikėjo jį atrišti. Mamytė uždraudė Sofijai vištuką išleisti iš vištidės.

— Perdaug čia vanagų skraidžioja. Jie gali mūsų viščiuką pagrobti. Reikia mums palaukti, kol jis bus didesnis.

Tačiau Sofija buvo nepaklusni. Pasislėpusi nuo mamytės ji viščiuką ir toliau išvesdavo į lauką. Vieną dieną, žinodama, kad mamytė užimta laiškų rašymu, ji išvedė viščiuką į lauką. Jis gaudė musytes ir sliekus. Sofija šukavo savo lėlę, laiks nuo laiko vis žvilgterėdama, kad jis perdaug nenutoltų. Staiga ji pastebėjo keistą kumpu snapu paukštį gal trys žingsniai nuo viščiuko. Į viščiuką jis svaidė piktus žvilgsnius, o į Sofiją žiūrėjo su baime. Viščiukas nė nejudėjo, tik drebėjo.

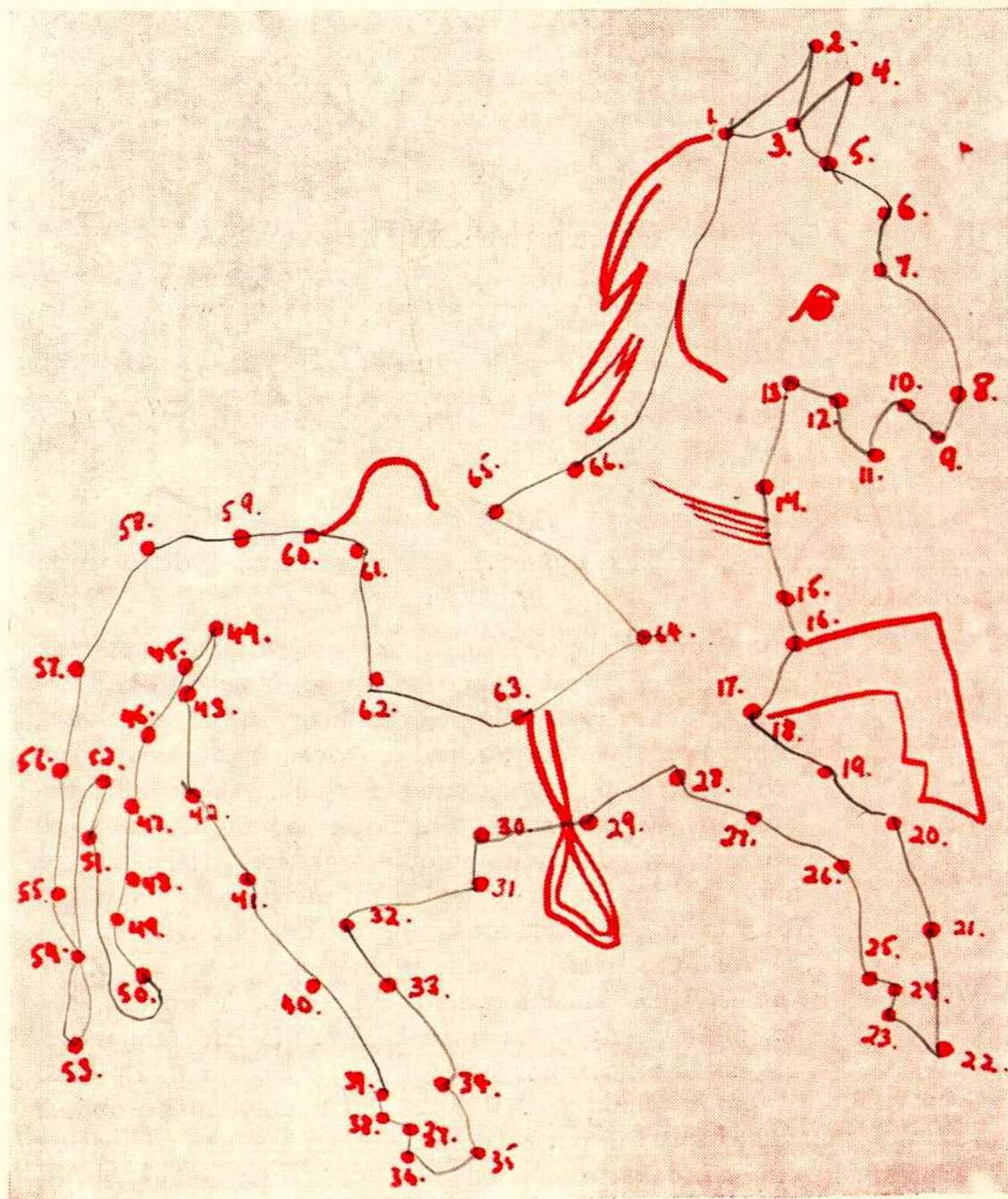
— Koks keistas paukštis, kalbėjo sau Sofija, kai jis į mane žiūri, tartum bijo, kai į viščiuką žiūri, — jo akys tokios piktos! Koks jis juokingas!

Tuo pačiu metu paukštis suspigo laukiniu riksmu, puolė viščiuką, pagriebė aštriais nagais ir nuskrido lyg kulka.

Sofija stovėjo apstulbusi. Atbėgusi mamytė teiravosi, kas atsitiko. Sofija papasakojo, kad koks tai paukštis nusinešė viščiuką ir ji negali suprasti, ką tai reiškia.

— Tai reiškia, kad jūs nepaklusni mergaitė, kad tas paukštis buvo vanagas, kad jūs jam leidot nusinešti mano gražųjį viščiuką. Tas piktas paukštis jį sudraskė ir surijo. O jūs dabar nueisite į savo kambarį, ten vakarieniate ir pasiliksate visą vakarą viena. Gal tokiu būdu išmoksite paklusti.

Sujunkite taškus.

Ar galite nupiešti ir raitelį?...

GĖLĖS MAMYTEI

(3 veiksmų pasaka — vaizdelis Motinos Dienai)

Marija Ramunienė

Veikėjai: Miškinė, Ragana Pikčiurna, Dalytė, Almis. Aušrelė, meška, varnas, voverytė, zuikis ir vilkas Pilkis

I VEIKSMAS

(Raganos namelis, tamsus, nykus, prie vienos sienos didelė, juoda krosnis.)

RAGANA: *(trina rankas)* Ū, ū, ū, sušalau. Pastyro mano kauleliai. Pilve devyni vilkai piaunas. Taip noriu valgyti, kad net grobas grobą ryja! Ū, ū nusipasninkavau aš, vargšėlė!... Hm... gera būk... tik tie grybai, sausi, kūdi... uogos, kokia nauda iš jų, vienas vanduo ir tiek... "Gera būk, Raganėle", valdovė sako. "Pavalgyk uogelių, grybelių užkask, išeik, pasidžiauk saulute, gėlytėm... Nekenčiu tos saulės. Ji tik žlibina mane. Tegul nudžiūsta visos gėlės, kaip ir aš pati išdžiūvau ir į tą jos grybą pavirtau... jau nepaeinu, o į šešių raganų pelkę nujot — ne svajot negaliu. Va net šluotos apžergt nepajėgiu... Pikta esu, pikta, pikta!... *(Aprimsta ir susimąsto.)* O kad taip mėsytės, šviežios, skanios užvalgius!... *(atsistoja ir kreipiasi į kampe gulintį vilką)* Pilki, tu tinginy, tu nenaudėli, veltėda tu. Čia pat kelkis ir bėk man laimikio sumedžiot!

VILKAS: Aū, aū, o kai mane valdovė Miškinė pamatys? Aš jos bijau!

RAGANA: *(Trepteli su koja).* Tu esi mano tiesioginėje tarnyboje, tad turi manęs klausyti! Sliuok pakrūmiai ir pritykok man kepsniuką. Na, bėk! *(Vilkas nejuda).* Ak, tu nenaudėli storakaili *(grėbia šluotą ir užsimoja ją).*

- RAGANA: Jei tu man dar neisi, tai aš tave patį suėsiu! (į šalį) E, senas, neįkasiu.
- VILKAS: (Pašoka) Aū, aū, einu jau (eina ir murma). Kai valdovė mane pačiups, man teks, bet ir tu kanopas užriesi! (Išeina).
- RAGANA: (Eina prie krosnies) Reikia krosnelę pasikurti. (Staiga sustoja ir uosto). Užuodžiu, užuodžiu, mėsytė šviežiai kvopia! (Klausosi) Beldžiasi kas tai? Na, pagaliau kepsnys pats ateina (trina rankas, eina ir atidaro duris). O, viešnelė, prašom, prašom į vidų!...
- DALYTĖ: (Uždusus). Didelis vilkas mane vejasi, apgink mane, geroji senele!
- RAGANA: (Ima už rankos ir tempia) Eikš čia, mažyte, eikš čia!
- DALYTĖ: (pasiziūri į Ragana, išsigąsta ir traukiasi atgal). Aš bijau!
- RAGANA: (Nepaleidžia jos, bet tempia į vidų ir čiupinėja jos veiduką, rankas). Nebijok, širdele, nebijok, eikš, sėsk čia (į šalį). Kokia švelni mėselė, kokio putli, riebi, skruostukai raudoni, tai skani mėsytė ata ta ...
- DALYTĖ: (pradedama verkti). Aš bijau! Kur yra Aušrelė ir Almis? Noriu pasisėsti ir broliuką!...
- RAGANA: (į šalį). A, bus ir daugiau kepsnių! O kur Aušrelė ir Almis?
- DALYTĖ: Paliko ten miške, kur gėlytės skynėm. Gėlyčių mamytei, va, kiek daug priskyniau, bet jau Aušrelės ir Almio nemačiau. Ir ieškojau, ir šaukiau, bet jie neatsiliepė, tik tokį didelį vilką pamačiau. Aš bėgau, o jis vijosi mane...
- RAGANA: (į šalį). O vis tik geras tas mano Pilkis, duosiu jam tų šviežių kaulelių. Rasim Almį ir Aušrelę. Tu čia pasilik, o aš eisiu malkelių pasirinkti, krosnelę pasikurti. Einu ir juos parsivesiu.
- DALYTĖ: Aš einu su Jumis surasti Aušrelę ir Almį, aš bijau be jų (eina paskui).
- RAGANA: A, a, kad kepsnys nepaspruktų. (Eina ir ima Dalytę už rankos) Tu man čia pasiliksi! (Ima virvę ir suriša Dalytei rankas ir kojas). Ramiai širdele, ramiai. Palauksi čia manęs.
- DALYTĖ: Mama, mamyte, gelbėk, gelbėk!!!
- RAGANA: (eidama prie durų) Tuoju, širdele, tuoju, turiu pirmiau krosnelę gerai prikūrenti. A, a, tai skanus kepsniukas! Ata, ta! (išeina).

(Bus daugiau)

MŪSŲ KRAŠTAS – LIETUVA

Jonas Minelga

**Sakė tėtis ir mamytė –
Mūsų kraštas – Lietuva.
Ženk, aukštai iškėlęs Vytį,
Ten, kur Baltija melsva.**

**Plauna žemę gintarinę
Dieną naktį nerami,
Kur didvyriai už tėvynę
Žūsta, laisvę gindami.**

**Kur Aušrinė naktį švyti –
Supas liepos ant kalvos.
Ženk, aukštai iškėlęs Vytį,
Gint nuo priešų Lietuvos!**

GELEŽINIS VILKAS: Sakoma, kad Vilniaus miestas yra pastatytas toje pačioje vietoje, kur Gediminas sapnavo staugiantį geležinį vilką. Gediminas pastatė ten pilį. Vėliau aplink tą pilį išaugo miestas, kuris tapo Lietuvos sostinė.

PUPUČIO LIGOS

Linutė

Pupučio mamytė ruošėsi eiti sūrio pamedžioti. Prieš išeidama, ji priminė Pupučiui:

— Puputi, atsimink lauke dabar šalta. Kai išeisi, užsirišk šaliką. Kitaip susirgsi. Gausi slogą ir reikės gerti neskanias piliules.

— Mamyte, bet kaip reikia žinoti, ar turi slogą? Aš noriu būti tikras, kad neturiu.

— Jei gausi slogą, pradėsi čiaudėti, galvelę skaudės ir nosytė paraudonuos. Saugokis!

Mamytė išėjo. Puputis užsirišo savo šalikutį, kurį mamytė jau numezgė ir išbėgo į lauką.

Po geros valandos mamytė grįžo namo. Įėjus į urvą, ji nusigando. Puputis gulėjo lovoje, apsidengęs keliomis anklodėmis.

— Puputi, kas atsitiko?!

— Mamyte, aš gavau slogą uodegytėje.

Mama pelė pradėjo juoktis.

— Vaikeli, negalima gauti slogos uodegytėje.

— Bet mamyte, kai aš bėgau iš lauko atgal į vidų, uodegytė duryse užkliuvo. Dabar ji paraudonavo. Tu sa-
kei, kad kai paraudonuoja, reiškia kad slogą turi. Tik man
uodegytė paraudonavo, ne nosytė. Aš maniau, kad turiu
slogą uodegytėje.

— Ne, vaikeli, čia ne sloga. Kelkis, aš tau aprišiu uode-
gytę. Kitą kartą būk atsargesnis.

Atsargiai nešdamas aprištą uodegytę, Puputis vėl iš-
bėgo laukan. Jis taip norėjo pačiuožti ant užšalusių balu-
čių. Tik staiga — bumpt! plumpt! ir atsisėdo ant slidaus
ledo. Kai atsikėlė, skaudėjo. Nusimineš, Puputis parėjo na-
mo. “Kas dabar bus?!” galvojo jis.

— Mamyte, aš nupuoliau. Ar man reikės gerti neska-
nias piliules?

— Puputi, tu šiandien perdaug nuotykių turėjai. Štai
tau gabaliukas sūrio vietoj piliulės. Su laiku visos tavo li-
gos praeis.

Puputis paėmė sūrį ir atsisėdo ant kėdės — ant pačio
kraščiuko — nes vis delto, dar skaudėjo...

MANO PASLAPTIS

J. Narūnė

Motinėlė mane barė,
Kad nemoku pasakyti
Nors eilėraštį mažytį
Dėl 16-tos Vasario!...

Pasakysiu tau į ausį:
Kad prisėsiu dar šiandieną
Ir išmoksiu alei vieno,
Eilių žodžius kuo tvirčiausiai!

KELIONĖS IR NUOTYKIAI LIETUVOJ

A. Bendorius

Kelionė į Beviršius

Vieną gražų sekmadienį po pamaldų susitikau savo draugą Karolį. Buvo vasaros atostogų laikas. Jis man ir sako:

— Antanai, važiuojam šiandien pas mane. Juk tu dar niekad nebuvai mano tėviškėj Beviršiuose. Pamatysi, koks ten gražumas! Iš mano gimtinės kiemo matyti žemai visas Galadusio ežeras. Iš aukščiau žiūrint, jis atordo lyg sidabrinė milžino juosta. Geriausias laikas juo grožėtis yra pavakarys. Tada saulė esti už jo ir jos spinduliai atsimuša vandeny milijonais deimančiukų. Jis blizga, žėri, tviska, net akyse raibsta. Dar gražesnis pasidaro saulei leidžiantis. Tada jį saulė nudažo pasakiškomis spalvomis. Be to, jis man sako, sėsime į laivelį ir paplaukiosime, pažvejosi-me. Vakar parvežėme naujo šieno, galėsime puikiai išsi-miegoti ant jo kluone. O jeigu nenorėsi pasilikti nakvynei, tai ką tau reiškia ant dviračio parkurti namo!?

— Žinai ką, sakau, negaliu nepriimti tavo kvietimo. Jau pasiilgau ežero, nes prie mano tėviškės arti nėra nei ežero, nei upės. Važiuojam!

Užsisėdome ant savo dviračių ir po valandos jau buvome Beviršiuose. Tikrai Karolis nemelavo! Nuo jo tėviškės žiūrint į pietus ir į vakarus, prieš akis atsiveria nuostabus reginys. Apačioj labai aukšto šlaito tyvuliuoja ežeras. Jis toks ilgas, kad jo galų nematyti. Tačiau, jis nėra labai platus. Už jo matyti laukai, tamsūs miškai ir žalios pievos. Tai lenkų valdomas Seinų ir Punsko grynai lietuviškas kraštas. Jis lietuviškas pasiliko ligi šiol. Anksčiau lenkų valdžia norėjo Seinų-Punsko kraštą sulenkinti, lietuvius persekiojo, neleido turėti lietuviškų mokyklų, draugijų. Dabar ten lietuviai daugiau turi laisvės, nieks jų dėl lietuviybės nepersekioja.

Ties Beviršių kaimu Galadusio ežero vidury yra maža salelė. Ji tokia maža, kad joje nieks negyvena. Tik lakštingalos jos krūmuose krauna savo lizdelius.

Nuo ežero žiūrint į Beviršių kaimą, jis taip aukštai atrodo iškeltas, kad nematyti jo viršaus. Dėlto ir buvo pramintas Beviršiais.

Po valandėlės Karolis man sako:

— Leiskimės prie ežero. Ten rasime laivelį ir juo nuplauksime į salą.

— Ar nenučiups mus lenkų pasienio kareiviai?

— O ne, sala niekam nepriklauso: nei lenkams, nei lietuviams. Joje tikrai nėra lenkų kareivių.

— Gerai, eime, — sakau.

(Bus daugiau)

AR ŽINAI . . .

Apie Jurgį Vašingtoną?

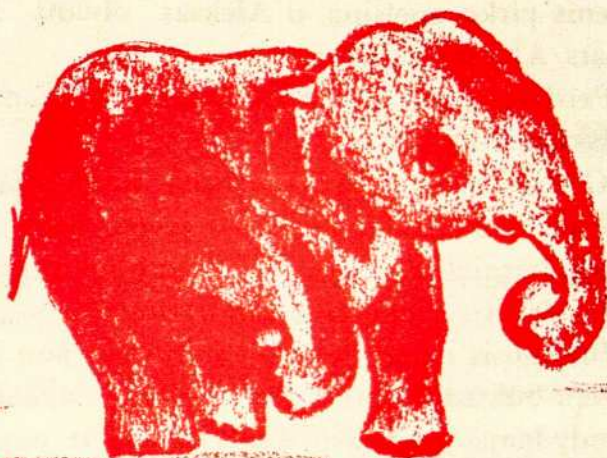
Vasario mėnesio 22 d. su-
kanka 232 metai nuo Jurgio
Vašingtono gimimo.

Jurgis Vašingtonas gyveno mieste jo vardu pavadin-
tame. Ši Amerikos dalis buvo Jurgio Vašingtono namais
senai prieš jam pasidarant pirmuoju Amerikos prezidentu
ir "jo krašto tėvu". Ten jis gimė, gyveno, mirė ir buvo pa-
laidotas.

Kitoje Potomac upės pusėje yra Virginijos valstybė,
kur Vašingtonas gimė. Mount Vernon yra jo namai — bal-
ti su aukštu stogu. Tūristai aplanko tuos namus ir apžiūri
kambarį, kuriame Vašingtonas mirė. Jis yra apstatytas
tais pačiais baldais, kaip ir tada.

Jurgis Vašingtonas išvedė Amerikos Revoliucijos Ar-
miją į pergalę. Jis išbuvo prezidentu per dvi kadencijas.
Galų gale jis pasitraukė į Mount Vernon, davęs tautai šį
patarimą. "Turėkite pasitikėjimą ir laikykitės teisybės ki-
tų tautų atžvilgiu. Puoselėkit taiką ir harmoniją su visais.
Religija ir moralė tegu vadovauja šiai laikysenai."

DRAMBLIUKAS PEPI

N. Butkienė

— Cirkas atvažiuo! Itališkas cirkas parodys naujai gimusį drambliuką vardu Pepi, — skambėjo po visas mokyklas.

— Aleksai, ar tu eisi į cirką? — paklausė jo Rutenis.

— Žinoma, kad eisiu. Kaipgi nepaglostyti drambliuko triūbą? Jis turbūt toks mažiukas, kad aš ant rankų galėsiu jį pakilnoti.

— Na, ant rankų tu tikrai jo nepakelsi. Jis perdaug sunkus, nors ir mažiukas, — suabejojo Rutenis. — Vargu, kad tau pavyks ir jo triūbą paglostyti.

— Kodėl taip manai? Pamatysi, kaip aš su tokiu mažu drambliuku susitvarkysiu, — spyrėsi Aleksas. — Aš stipruolis, tu juk žinai, o drambliukas vos gimė, dar visai bejėgis.

Abudu berniukai nekantriai laukė sekmadienio, kada žadėjo būti pirmas cirko vaidinimas vaikams.

Į areną išeina drambliai rodyti savo numerius. Tarp jų buvo mamytė dramblinė su savo vaiku Pepi. Palyginus su kitais drambliais, jis buvo tikrai labai mažas ir toks malonus, kad visi žiūrovai smarkiai jam plojo.

Pepi šokinėjo aplink savo motiną, arba užsikabinęs už motinos uodegos, bėgo paskui ją. Keletą kartų jis slėpdavosi po savo motinos pilvu.

— O, koks malonus drambliukas! — šaukė visi vaikai.

Pertraukos metu visiems žiūrovams buvo leista paglostyti drambliuką ir net jį pavaišinti.

Rutenis pirkto apelsiną, o Aleksas obuolį Pepi pavaišinti. Bet obuolį pats Aleksas suvalgė.

— Perdaug geras obuolys ir gaila jį kokiam tai žvėriui atiduoti, — pasiaiškino Aleksas.

— O man negaila savo apelsiną duoti tokiam mažiukui ir maloniam drambliukui, kaip Pepi, — atsakė Rutenis.

Abudu berniukai priėjo prie drambliuko. Rutenis beveik jį išbučiavo, pats iš savo rankų jį vaišino, glostė.

— Brangusis mano Pepi, — šnibždėjo jam į ausį.

O Pepi būk suprato Rutenio žodžius, apkabino jo kaklą savo triūba, rodydamas jam savo draugiškumą ir pasitikėjimą.

Prisiartino ir Aleksas.

— Kokia čia bičiulystė su tokiu gyvuliu. Atsitrauk, Ruteni, aš tau parodysiu, kaip jis man pašoks, žiūrėk.

Aleksas ištiesė ranką, lyg norėdamas drambliukui ką nors duoti. Pepi ištiesė savo triubą, o Aleksas dūrė į ją su špilkute. Drambliukas tikrai pašoko nuo skausmo, pravirko ir pabėgo pasislėpti po savo motinos pilvu. Iš ten jis dar ilgai skundėsi drambliuko verksmu.

— Ką tu jam padarei? — paklausė išsigandęs Rutenis.

— Nieko. Matai, kaip jis man pašoko? Ar ne tiesą pasakiau?

— Bet tu jam kokį tai skausmą padarei. Jis vargšelis tikrai nuo jo pašoko ir pabėgo nuo mūsų. Vargšas Pepi, — ir Rutenis vos pats neapsiverkė nuo užuojautos drambliukui.

— Žvėrims ir gyvuliams ilgai neskauda, — ramino savo draugą Aleksas. — Jis greit užmirš.

Kitais metais vėl atvažiavo tas pats cirkas. Atvežė kartu ir drambliuką Pepį.

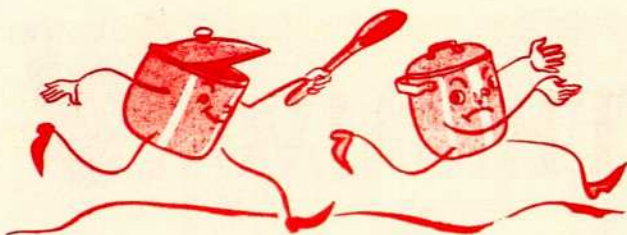
— Eikime cirko pažiūrėti, — pasiūlė Rutenis Aleksui.

Aleksas sutiko su sąlyga, kad pertraukos metu jie eis Pepi maitinti.

Ruteniui pavyko cirke rasti vieną laisvą vietą pirmoje eilėje. Aleksas turėjo šiek tiek toliau atsisėsti.

Vaidinimo metu išvedė ir dramblius. Tarp jų buvo ir gerokai paaukęs Pepi, nors jis dar buvo žymiai mažesnis už kitus. Staiga Pepi atsitraukė nuo dramblių būrio ir priėjo prie Rutenio, pradėjo linksmai drambliškai rėkti ir šokti, paskui jį apkabino savo triūba taip, kaip darė prieš metus.

Rutenio kaimynai nepaprastai išsigando, pašoko iš vietų ir ieškojo laisvų vietų toliau.

LINKSMIAU

Berniukas pirmą kartą važiavo traukiniu. Kai traukinys išlindo iš tunelio, jis sušuko:

— Žiūrėk, mamyte, jau rytojus!

Krautuvėj vienas vyras ieškojo vaikui dovanos.

Pardavėjas: Ar jūs nenorėtumėt nupirkti nesugadinamą žaislą?

Vyras: Oi ne! Aš turiu nupirkti dūdą vienam vaikui, bet aš tikrai nenoriu, kad ji būtų nesugadinama.

Senelis nusivedė anūką į zoologijos sodą.

Senelis: Na, vaikeli, kaip tau patiko gyvuliai?

Vaikas: Neblogai, tik būtų geriau, jei dramblys ir kengūra apsikeistu uodegomis.

Jonelis: Kaip sunku žmogui gyvent ant svieto...

Mokytoja: Visai ne. Reikia tik energijos ir noro. Vienas iš turtingiausių žmonių šitame krašte čia atvyko vienmarškinis. Dabar jis turi milijonus.

Jonelis: O kiek marškinių jis dėvi iš karto?

Motina ėjo parsivesti dukrelės iš kaimynų.

— Barbute, kokios tavo rankos nešvarios!

— Tavo irgi būtų, mamyte, jei tu pirštinėj turėtum gabaliuką torto, du saldainius, ir šokoladą.

Paulius su savo tėvais važiavo į Maine valstybę atostogų. Kai jie pasiekė rubežių, jis paklausė:

— Tėveli, ar čia tikrai Maine valstybė?

— Taip, Pauliau.

— Kaip keista! Ant mano žemėlapių mokykloje Maine valstybė yra raudona.

Maža žuvytė laiminga plaukiojo jūroje ir pamatė narą. Labai nusigandusi nėrė į šoną prie motinos.

— Nebijok, vaikeli, — pasakė motina, — tai tik žmogienos skardinė, ji nepavojinga.

Aleksas tuoj pasiūlė vienam iš jų savo vietą ir džiaugsmingai nubėgo pas Rutenį.

— Ruteni, juk čia tas pats Pepi, jis tave tikrai prisiminė.

Bet pamatęs Aleksą, drambliukas prisiartino prie jo, pagriebė už kalnieriaus ir nunešė į arenos vidurį, kur, paguldęs ant grindų, pradėjo jį spardyti savo kojomis. Cirko tarnai vos išgelbėjo Aleksą nuo mirties ir išvedė Pepi nuo arenos.

Taip, drambliai turi labai gerą atmintį. Jie niekuomet nepamiršta nei tų, kurie juos skriaudžia, nei tų, kurie jiems būna geri.

TRUPUTĮ PAGALVOK

Kas su kuo priklauso?

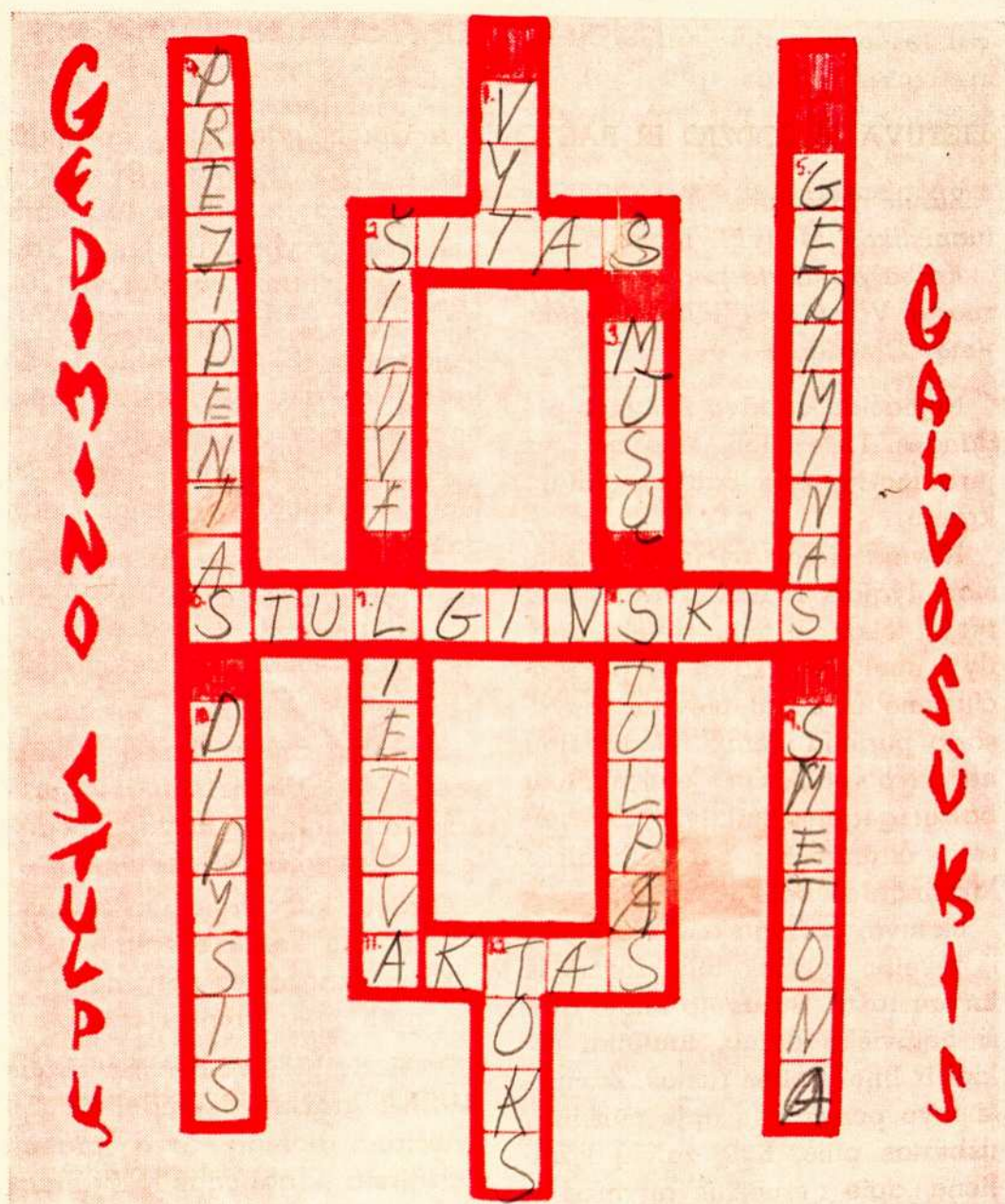
Linijomis sujunkite tai kas pirmoje eilėje tinka su žodžiais ar datomis antroje eilėje.

1. pirmas pasirašė nepriklausomybės aktą	a. Smetona
2. antrasis Lietuvos prezidentas	b. AUŠRA
3. lietuvių tautos šventė	c. 1410
4. spaudos atgavimas Lietuvoje	d. rūta
5. Lietuvos valstybinis ženklas	e. Stulginskis
6. išleista pirmoji lietuviška knyga	f. rugsėjo 8 d.
7. paskutinis Lietuvos prezidentas	g. dr. Jonas Basanavičius
8. Lietuvos tautinė gėlė	h. vytis
9. pirmasis lietuviškas laikraštis	i. 1904
10. Žalgirio mūšis	j. 1547

Ar galite įrašyti reikalingus žodžius ar numerius tuščiose vietose?

- yra žymiausias Lietuvos kunigaikštis.
- yra pirmas ir vienintėlis Lietuvos karalius.
- yra antrasis Lietuvos valstybinis ženklas.
- Nepriklausoma Lietuva turėjo prezidentą ir vadinosi
- Nepriklausomybės aktas buvo pasirašytas mėnesio, d., metais.

Atsakymai: 1-g, 2-e, 3-f, 4-i, 5-h, 6-j, 7-a, 8-d, 9-b, 10-c; 1. Vytis, 2. Mindaugas, 3. Gedimino stulpai, 4 respublika, 5. vasario 16, 1918.

Skersai:

2. Priešingybė žodžio "kitas".
6. Antrasis Lietuvos prezidentas.
11. Dokumentas skelbias nepriklausomybę.

Žemyn:

1. Bėgti paskui.
2. Žymiausia Lietuvos šventovė.

3. "Lietuva, tėvyne...
4. Respublikos galva.
5. Kas įkūrė Vilnių?
7. Mūsų tėvyne.
8. Rastas.
9. Paskutinis Lietuvos prezidentas.
10. Žodis, kurį pridedame prie kunigaikščio Vytauto vardo.
12. Jis..., ne kitoks.

(Atsakymai 31 psl.)

MŪSŲ KŪRYBA

LIETUVA IŠ ŽODŽIO IR RAŠTO

Žibutė Jurėnaitė, Aukštesn. Lituanistikos Mokykl. mokinė.

Kalba pasakyta per Alvudo su-ruoštą Vasario šešioliktos minė-jimą, Chicagoje.

Nemačiau aš tavo mėlynos pa-dangės. Tu esi toli nuo čia, už jūrų marių, prie Baltijos gintaro krantų.

Nevaikščiojau aš tavo gražiai-siais lygiais laukais. Nemačiau tykiai tekančių upių. Neteko brai-dyti upeliuose, žaisti jų pakran-čių smėliu, skinti pievose pava-sario purienų žiedų. Negirdėjau nei tavo paukščių giesmininkų balsų: gegutės kūkavimo, vėver-sėlio čirenimo ir septyniabalsės lakštingalos balsų.

Lietuva, pažinau aš tavo veidą iš tėvelių ir mokytojų žodžio iš knygų rašto. Sužavėjo mane gra-ži lietuviška daina, tautiniai šo-kiai ir lino drobės raštas. Žaviuo-si tavo pasakomis apie milžinus, užburtas pilis, Eglę žalčių kara-lienę, apie geruosius aitvarus ir šelmes raganas.

Tu esi man didelė ir prasmin-ga pasaka. Lietuva, didžiuojuos aš tavo amžių istorijos lapais, di-dinga praeitimi. Mindaugo, Ge-dimino, ir Vytauto laikų Lietuva. Tavo garsas plačiai buvo žino-mas. Tavo ribos siekė nuo Balti-jos iki Juodųjų jūrų. Daug išug-dei didvyrių, daug dėl tavęs bu-vo kovota.

Amžių bėgyje buvo apsiniau-kęs ir tavo dangus. Svetimųjų buvai mindoma. Buvo užgniauž-tas tavo gyvybės ženklas — raš-tas ir niekinama graži tavo kal-ba. Kovojo Vyskupas Motiejus Valančius. Slaptai keliauja po kraštą jo Palangos Juzė su Anta-no Tretininko pasakojimais.

Po ilgų priespaudos metų de-juoja Vyskupas Antanas Bara-nauskas,

Anei rašto, anei druko
Mums turėt neduoda:
Tegu, sako, bus Lietuva
Ir tamsi ir juoda.

Skambią mūsų kalbą iškėlė poeto žodžiais Antanas Bara-nauskas Lietuvos miško poem-oje — "Anykščių šilelis":

Girdėti, kaip šakomis šnabžda
medžių kalba šventa
Kaip žvaigždės plevena,
gaili rasa krenta...

Pasirodo didžioji Basanavičiaus AUŠRA gražiais spinduliais ap-šviečianti didingą tavo praeitį. Pasigirsta galingas Kudirkos Varpo balsas, šaukiantis: Kelki-tės, kelkitės!

Virš šimto metų miegojusi Lie-tuva po svetimu jungu, budina-ma laisvės šauklių.

Pasigirsta Kudirkos Tautos giesmė — Himnas.

Tegul saulė Lietuvos
tamsumus prašalina,
Ir šviesa ir tiesa
mūs žingsnius telydi.

Tautos atgimimo dainius Mai-
ronis žadina galingu žodžiu:
Graži tu mano brangi tėvyne,
Šalis kur miega kapuos didvyriai.
Neveltui bočiai tavę taip gynė,
Neveltui dainiai tavę išgyrė.

Po didelio vargo ir aukų sušvin-
ta Lietuvos padangė laisvės švie-
sa 1918 metais Vasario 16 diena
Didžiojo Vilniaus Seimo nepri-
klausomybės atstatymo aktu.

Sudunda Geležinio vilko mar-
šas. Sodžiaus savanoriai krauju
įrašo Lietuvos Nepriklausomybę
į istorijos lapus.

Lietuva pražysta gražiais lais-
vės žiedais. Suklesti mokslas ir
pažanga.

Vytauto Didžiojo muziejaus
bokšte Kaune suskamba Ameri-
kos lietuvių padovanotas laisvės
varpo balsas:

O skambink per amžius
Vaikams Lietuvos.
Tas laisvės nevertas,
Kas negina jos!

Neilgai buvęs giedras Lietuvos
dangus, vėl apsiniaukia. Lietuva
vėl reikalinga naujų didvyrių,
naujų kovotojų.

Lietuva laukia ir mūsų jaunų-
jų talkos. Ruoškimės mes tai tal-
kai.

Pirmiausia išmokim gražiai lie-
tuviškai kalbėti ir rašyti. Visur
tarp savęs vartokime tikrai lietu-
vių kalbą.

Minėdami Vasario 16 dienos
šventę visi įsipareigokime litua-
nistinėse mokyklose lietuviškai
kalbėti nevien klasėje, bet ir per-
traukų metu koridoriuose. Jei mes

neišmoksime lituanistinėse mo-
kyklose tarp savęs lietuviškai
kalbėti, tai kur mes bekalbėsi-
me?

Baigiu poeto Jono Minelgos žo-
džiais:

Grazus tėvelių mūsų kraštas,
Didvyrių žemė Lietuva.
Įauskim širdin jos kalbą, raštą,
Kovokim, kad būtų ji laisva!

EILIUOTA PASAKĖLĖ

Aš dažnai mamytės klausiau:
Prašau pasakyti,
Kokios buvo tenai upės, medžiai
ir gėlytės.
Ji man sakė ir kartojo
vardais pasakėlę.
Upes puošia medžiai, gėlės,
jūrą, gintarėlis.
Nemunėlį, kaip tėvelį,
puošia ažuolėliai,
klevai, uosiai, ir šermukšniai,
beržai svyrūnėliai.
Neris rami, kaip motulė,
jos krantuose gėlės,
auksu žibančios purienos,
melsvos rugiagėlės.
O Dubysą ir Šešupę
puošia dobilėliai.
Juose bitės medų renka;
žydi ramunėlės.
O mūs Minija, kaip sesė,
vis minėjo tetė.
Jos krantus puošia žibutės,
čiulba lakštingėlės.
Daug dar upių ir gėlyčių
čia nesuminėjau,
nes pravirkusią mamytę
ramint nuskubėjau.

Danguolė Stončiūtė

PAŠTŲ *Žėrūtė*

Miela "Eglutės" Administratore,

Mano vardas yra Audra Dapšytė. Aš esu 10 metų. Aš einu į Šv. Kazimiero mokyklą. Man "Eglutė" patinka skaityti todėl, kad turi daug eilėraščių, pasakų, apysakų apie Lietuvą ir t. t.

Mano lietuvių kalbos mokytoja, Ona Razutienė, ir mano tėveliai nori, kad mes visi skaitytume "Eglutę". Aš labai laikiu kiekvieną mėnesį, kada "Eglutė" ateis į mano namus. Aš užsisakau "Eglutę", ir vėl aš gausiu tą gražųjį vaikams žurnalą.

Audra Dapšytė,

Los Angeles, California.

P. S. Man labai patiktų pamatyti savo fotografiją ir šį laiškėlį "Eglutėje".

Miela "Eglutė",

Sveikinu su Šventom Kalėdom.

Man labai patinka jūsų "Eglutė". Kada tik gaunu, pradedu

skaityti kas man įdomiausia. Man galvosūčiai labiausiai patinka.

Jūsų skaitytoja,
Kristina Tamulionis,
Oak Lawn, Ill.

Miela "Eglutė",

Jaunučiai at-kai Los Angeles mieste per keletą susirinkimų dėjo savo centus į bendrą kasą, kad galėtų "Eglutei" pasiūsti Kalėdoms kuklią dovanėlę.

Siunčiame \$3.12 ir linkime linksmų Šv. Kalėdų! Žaliuok, "Eglutė", žiemą ir vasarėlę!

Los Angeles Jaunučiai At-kai:

Linus Kojelis	Rima Jodelytė
Rasa Kojelytė	Julius Jodelė
Rasa Arbaitė	Vida Jodelytė

Vygis Narbutas
Virgis Narbutas
Daiva Puškoriūtė
Algis Puškorius
Jonas Dombus
Rimas Polikaitis

Mieli Jaunučiai At-kai,

Gavusi Jūsų laišką, labai apsidžiaugiau ir nuoširdžiai dėkoju Jums visiems. Su Jūsų pagalba aš galiu gražėti ir tvirtėti, kad dar daugiau vaikučių norėtų su manim susipažinti.

Jums dėkinga,
"Eglutė".

LAIVU Į AMERIKĄ

Danutė Augienė

Vargu ar kuris dabartinis "Eglutės" skaitytojas yra atplaukęs iš Europos į Ameriką laivu. Jūs, mieli vaikučiai, esate jau gimę šioje žemėje. Bet jūsų tėveliai dar gerai atsimena patogią kelionę ir geras plaukimo sąlygas, rūpestingą medicinos priežiūrą, sveiką, gausų maistą ir svetingą, rūpestingą įvairių organizacijų sutikimą New Yorko uoste. Bet paklauskite savo šeimos senutį pažįstamą ar giminę, kuris atplaukė Amerikon po 1863 metų sukilimo ar prieš I-ji Didįjį Karą. Jis papasakos jums tiesiog neįtikėtinų dalykų. Jūsų tėvelių kelionė tęsėsi septynias - devynias dienas. O tais senais laikais kelionės laivais nusitęsavo nuo trijų ligi šešių mėnesių. Plaukimo priemonės nebuvo panašios į mūsų dienų patogius, stiprius ir didelius laivus. Dažnai jos buvo tik žėgliniai laivai, be būtinų higieniškų įrengimų ir gerokai pavojingi audrų metu.

Tūlas lietuvis Jonas, išvažiavęs iš Hamburgo 1868 m. gruodžio 11 d. pasakoja: "Laive, ant kurio plaukėme, lietuvių buvo viso septyni. Žydų iš įvairių Lietuvos miestelių važiavo 20. Keliavom per jūros lygiai tris mėnesius. Maistą ant laivo dalino mums tik vieną kartą per dieną. Kiekvienas gavo septynis sausainius, šmotelį blogos mėsos, dvi žalias bulves, žiupsnelį ryžių, puskvortę avižinių miltų, pusantros kvartos vandens. Virtis valgį turėjome patys. Paskiau negavome nė to. Trečiam mėnesiui bėeinant žmonės pradėjo mirti..." (Iš knygos "Liet. Romos Katalikų Susivienijimas Amerikoje").

Išlipę iš laivo žmonės atsidurdavo lyg nežinomoje, negyvenamoje dykumoje. Susikalbėti nemokėjo, pažįstamų neturėjo, neturėjo jokio supratimo net į kurią pusę eiti. Kai pasibaigdavo ryšulėlyje maistas, reikėdavo elgetauti, o nakvoti prisėdavo gatvėse, pašiūrėse ar namų prieangiuose. Gerai, jei rasdavosi sąžiningas, noris padėti, patarti žmogus. Kaip dažnai atvykę papuldavo į išnaudotojų, blogų žmonių tarpą. Jei patekdavo pas ūkininkus, dirbdavo dažniausia vien už valgi. Be cento, kur gi judėsi?

Tada jau veikė anglies ir geležies kompanijos Pensilvanijoje. Tiesė naujus geležinkelius ir reikalavo darbininkų. Dauguma tais metais atvykėlių ten pradėjo savo naują ateivių gyvenimą. Kiek padirbė pereidavo į anglies kasyklas, kur buvo geriau apmokami. Jei kuris susirgdavo ar susižeisdavo, nebuvo kas rūpinasi ligoniu, žmonių susitaupyti pinigai greitai išsekdavo ir nelaimingieji atsidurdavo varge. Reikėjo lietuviškos organizacijos, kuri globotų, kuri rūpintųsi lietuvių materialiniu užtikrinimu ligoje ir nelaimėje.

Lietuvių Romos Katalikų Susivienijimas ir buvo toji organizacija, kuri sumaniai ėmė rūpintis ateivių reikalais. Ligi tol lietuviai buvo išsisklaidę, kaip avys vilko išbaidytos.

L. R. K. Susivienijimas ėmė steigti liet. katalikiškas mokyklas, našlaičių ir senelių prieglaudas, rūpinosi liet. parapijomis, švietimu, platino liet. knygas, išspausdino elementorių. Kiekvienas lietuvis toje organizacijoje galėjo rasti pagalbą.

Gedimino stulpų galvosūkio atsakymai (psl. 27) — Skersai: 2. šitas, 6. Stulginskis, 11. aktas. Žemyn: 1. vyt. 2. Šiluva, 3. mūsų, 4. prezidentas, 5. Gediminas, 7. Lietuva, 8. stulpas, 9. Smetona, 10. Didysis, 12. toks.

ALP 1485

L.arch.

Vasario ŠVENTĖS ir VARDINĖS

1. Ignotas, Veridiana / Gytautas, Eidvilė
2. **MARIJOS IVEDYBOS**
Adabaldas, Adeloga / Rytys, Vandėnė
3. Blažiejus, Berlinda / Radivilas, Ata
4. Andriejus Kors., Joana / Vidimantas, Arvilė
5. Vodalis, Agota / Gaudvinas, Birutė
6. Titas, Darata / Alkis, Žyvilė
7. Romualdas, Adaukas / Romas, Druva
8. Jonas iš Matos, Kojinta / Vaigėdas, Nirma
9. Kirilas, Apolonija / Jovilas, Algė
10. Amantas, Skolastika / Girvydas, Vydgaila
11. **MARIJOS APSIREIŠKIMAS LIURDE**
Adolfas, Gobnata / Vaidėnis, Mantė
12. **PELENU DIENA**
Reginaldas, Liudanas / Mantiminas, Deimantė
13. Liucinas, Renula / Algaudas, Rauda
14. Valentinas, Juozapa / Saulius, Gėda
15. Faustinas ir Jovitas, Jurgita / Girdėnis, Nirginda
16. **LIETUVOS NEPRIKLAUSOMYBĖS ŠVENTĖ**
Honestas, Pilypa / Vasaris, Laisvė
17. Silvinas, Evermodas / Vaišvilas, Viltė
18. Simanas, Bernadeta / Lengvenis, Gėdrė
19. Konradas, Belina / Šarūnas, Nida
20. Sadotas, Amata / Visginas, Rindaugė
21. Peteras, Eleonora / Jovilas, Žėmyna
22. Aristijonas, Margarita Kort. / Darvydas, Gintautė
23. Petras Damijonas, Milburga / Gantautas, Siga
24. Motiejus, Adelė / Virgaudas, Goda
25. Gerlandas, Aldetrūda / Margiris, Rasa
26. Aleksandras, Izabelė / Jogintas, Aurimė
27. Gabriėlius, Honorina / Ginvilas, Vilmantė
28. Silanas, Vilana / Vilgardas, Alna
29. Osvaldas, Antonija / Virbutas, Dausa

EGLUTĖ sveikina visus,
kurie švenčia vardines!

91589331